

draget Rævningerrettens Formand at fastsætte samme i de Tilfælde, hvor Saadant efter Hages Udkast er forbeholdt Landsøverrettens Formand, fordi Ministeriet, som tidligere bemærket, maa ansee Sagen som indbragt for Rævningerretten ved Anklagejendelsen.

Man har ikke fundet tilstrækkelig Anledning til her at optage Indholdet af Hages Udkast § 158, fordi man anseer det for en Selvfølge, at Rævningerrettens Formand, efter Indstilling af Overanklageren, maa kunne tage Beslutning om den Anklagedes Fængseling, naar denne maatte blive anseet fornøden, og af samme Grund har man heller ikke troet at burde optage det nævnte Udkasts § 162.

Med Hensyn til Vidneestævninger, § 149, har man ikke anseet det fornødent, at der gives saa langt Varsel, som i Hages Udkast § 159 jfr. § 155 er bestemt, idet man maa holde for, at det i nærværende Udkasts § 149 bestemte vil være tilstrækkeligt i de fleste Tilfælde, medens et længere Varsel i flere Tilfælde vilde kunne medføre Vanstieligheder.

Som tidligere bemærket, findes de vigtigste Bestemmelser i nærværende Kapitel i §§ 151—54, der svare til §§ 165—69 i Hages Udkast, dog med enkelte Afvigelser.

Medens saaledes Hages Udkast § 165 gaaer ud fra, at Dokumenter, der agtes benyttede som Bevismidler, skulle tilstilles den Anklagede i originali, og derfor har maattet forekrive forskjellige nærmere Betingelser, under hvilke Saadant kan ske, har Ministeriet anseet det rettere i § 151 at optage en Bestemmelse om, at der skal leveres den Anklagede en bekræftet Gjenpart af saadanne Dokumenter, hvilket, da her selvfølgelig ikke er tænkt paa en Udskrift af Forundersøgelsen, der jo heller ikke saaledes kan benyttes som Bevis, formentlig i Almindelighed ikke vil medføre synderlig Uleilighed. I de sjeldnere Tilfælde, hvor der kan være Spørgsmaal om Fremlæggelse af Regnskabs- eller Handelsbøger og deslige, vil en Ekstraktudskrift af de Steder, der kunne have Indflydelse paa Sagen, være tilstrækkelig.

Ministeriet har derhos, for at give den Anklagede aldeles tilstrækkelig Leilighed til at for-

berede sit Forsvar, troet at burde fastsætte den Frist, inden hvilken Overanklageren skal meddele den Anklagede Angivelse om de Bevisligheder, han agter at benytte, til 14 Dage før Hovedforhandlingen (§ 152), medens Hages § 165 har bestemt den til 8 Dage, og som Følge heraf er ogsaa Fristen for Anklagede i § 153 bestemt til 8 Dage, medens Hages § 169 har 5 Dage. Det lader sig ikke nægte, at en Forhaling i enkelte Tilfælde kan foranlediges herved, men man har troet, at dette Hensyn burde vige for den ovenfor nævnte Betragtning. Ministeriet har derhos anseet det rettest at fastsætte, at alle de Vidner, som antages at kunne meddele Forklaringer af Bigtighed for Sagen, skulle indkaldes af Overanklageren, selv om deres Forklaringer maae antages at ville falde ud til Fordel for den Anklagede (§ 152), samt at Anklageren udtrykkelig bør angive, naar han ikke vil indstævne Vidner, som ere afhørte under Forundersøgelsen, men forlange deres Forklaringer oplæste, idet man er gaaet ud fra, at det er det Offentliges Pligt paa enhver Maade at sørge for Sagens bedst mulige Dplysning, og for at den Anklagede faaer al mulig Leilighed til at forberede sit Forsvar. Eigesom den Anklagede efter det Maade, hvorpaa Forundersøgelsen er ordnet, alt under dennes Gang har haft Leilighed til at gjøre sig bekendt med de under samme fremkomne Dplysninger, saaledes antager man det for en Selvfølge, at han eller hans Forsvarer ogsaa senere maa have Udgang til at gennemgaae de derhen hørende Akter, saavidt han finder dette nødvendigt, hvad der iøvrigt sjeldnere vil være Tilfældet efter nærværende Udkast. Da det derhos neppe kan være nogen Tvivl underkastet, at den ved den nuværende Praxis hjemlede Regel, at Enhver, der har Interesse deri, kan faae Udskrift af et Forhør mod Betaling, naar samme er sluttet, ikke vil blive hævet ved den nye Ordning, har Ministeriet ikke fundet tilstrækkelig Anledning til her at optage de herhen hørende Bestemmelser i Hages Udkast § 166. Et heller har man troet at burde optage Indholdet af Hages § 167, dels fordi Overrettens Formand, efter Ministeriets Anskuelse ikke har Noget at gjøre med Sagen.